

KÁVIA

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

A francia modell

— J. Mandell felvétele, Párizs —

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

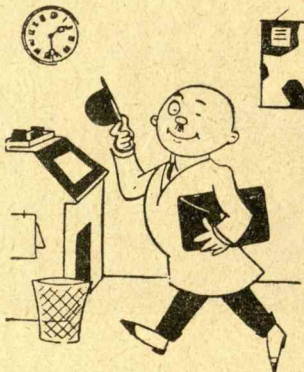
Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májto-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tár-
ban Timisoara. Mehala**

(villamosmegálló.)

**Pontosan járó órák, lelkiismer-
tes órajavítások. 25**

Gács Ferenc órásnál,
Temesvár - Erzsébetváros, Király-tér 12.

„Covay”

mé ték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

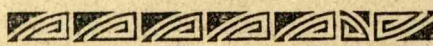
Temesvár II. 3. Király u. 7

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkarrészek
állandóan raktáron.

Fényképészet

42

portrait és intereuróknak.
Nagyítások minden kivitelben.
Képes lev. lapok és reklám
lev. lapok bármilyen minta után

Diapozitívek

vetítő reklámoknak ugyszintén
előadásoknak bármilyen beküldött
minta után. Elsőrangú festét.

Bélyegzők

és minden e szakmába vágó
munká. Mindennemű javítások.

Klisék

bármilyen eljárásban. Marot fém-
címkek minden mennyiségben.

Himző minták

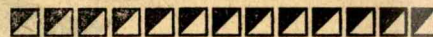
Sablonok és mindenféle hozzávalók.

D. Friedmann

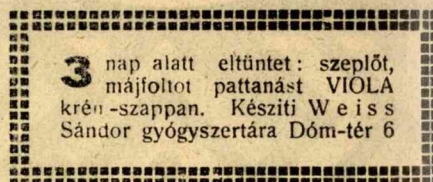
TIMIȘOARA III. Batthányi u. 2.
(Hunyadi út sarok.)

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá
az anténa-engedély: ez ma min-
den kultürember legfőbb vágya.
Forduljon bizalommal lapunk
szerkesztőségéhez vagy kiadó-
hivatalához, ahonnan levelére
azonnal kap választ díjtalanul.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

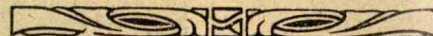
Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-
szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László
kárpitosmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

**Kérem ne dobja hajlitott
butorait a tűzbe!!!**

Az összes hajlitott butorok
javító-műhelye.

Kívánatra házhoz jövők.

Gönczöl Mihály

Temesvár III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54

Okosan teszi

minden mügyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivattal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Feloldó szerkesztő:
BENEGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A modern testkultúra és a torna

Írta: Dr. Benedek Margit

A mai nő életében a testkultúra és a torna bir akkora fontossággal, mint pl. az a sokat emlegetett divat, mely lényegében nem egyéb, mint szeszély, minden különösebb cél nélkül.

A női testkultúrának ma külön irodalma van; orvosok, egyetemi tanárok, gyógy-pedagógusok az utóbbi tíz esztendő alatt sokkal többet foglalkoznak ezzel, mint az ezt megelőző ötven esztendőben. A testkultúra Németországból indult ki, de ma Franciaország, Anglia és Amerika is óriási tért biztosított a testkultúrának és a külföldi országokban számtalan egyesület, klub és más ehhez hasonló intézmény létesült, melynek egyetlen célja a torna és a testkultúra előmozdítása, propagálása és népszerűvé tétele. Németország területén nem kevesebb, mint nyolcvan folyóirat jelenik meg a testkultúra érdekében, melyeknek igen nagy része állami támogatásban részesül. Amerika viszont a könyvek ezreivel árasztja el a világot és külföldön nem

létezik kulturnő vagy dolgozónő, aki a testkultúrával ne foglalkozna és szabad idejéből a tornának ne szentelne egy félórát.

Mi, sajnos, még nem tartunk itt. Nálunk és az utód-államok területén nem hogy modern testkultúra létezne, de ennek még irodalma sincs. Amit az itteni nő a modern testkultúráról tud, azt a külföldtől tudja, de követni még nem követi. Még nem elég népszerű nálunk ennek létjogosultsága és valljuk meg őszintén, az itt élő nők körében a modern testkultúrának kissé pikáns mellékíze van. Ugyan akadtak és vannak bátor uttorók e téren, akik ritmikus tornaórákat adnak és a nőket iparkodnak a tornára rászoktatni, de ez még igen kezdetleges stádiumban van. A nők nem veszik azt komolyan, aki pedig komolyan veszi, az azért jár tornaórákra, mert sovány akar lenni. Tehát divatból. A divatnak pedig a tornához abszolút semmi köze nincs.

A modern testkultúra eze-

lőtt öt-hat esztendővel indult el Berlinből. Koch Adolf tornatanár kezdte meg az első órákat, amikor fiukat és lányokat egy tanteremben meztelenül tornáztatott. A merész lépési óriási felháborodás követte. Koch Adolfot elcsapták és csak nagy összekötetéseinek volt eredménye, hogy bíróság elé nem állították. Koch ekkor nagy propagandát kezdett, amiben segítségére volt egy Graz nevű orvos és Kalmár Jenő magyar festő. Hárman karöltve a szabad tornát csakhamar népszerűvé tették és néhány hónap leforgása alatt több mint 4000 tagja volt a Koch-féle egyesületnek.

Koch ugyanis nemcsak a tornát vezette be a nők körében, hanem rávezette őket észrevétlenül arra is, hogy a meztelenség nem szégyen, hogy a meztelenségben csak a buta és tanulatlan lát illetlenséget. És a Koch-féle rendszernek sok követője akadt. Az alsóbb néposztály körében ép úgy, mint a ki-mondott uri társadalomban és nem telt bele egy esz-

GRAND GUIGNOL

— Orosz novella. — Fordította: NARCISUS

Aztán a férfi is vetkőzni kezdett és lassan kerültek le róla a ruhadarabok és kibontakoztak fiatal, rugalmas izmai. Irén, ahogy ott az ágyban ülve nézte a fiu szép, férfias testét, megfellebbezett arról, hogy ő teljesen meztelen, csak a fiut nézte. Az szép volt, melle széles, arányos, izmos, feje merész, nyílt tekintetű, szőke göndör haja volt, hasonlított egy ifjú mythologiai Istent. A lány szerelmes gyönyörűséggel nézte és csak akkor ocsudott fel, mikor a fiu melléje bujt. A testük egymáshoz simult, az ajkuk összeforrt és a fiu kezei szorították a lány kemény melleit. Ölelték, szorították, csókolták egymást, vadul hánykolódtak az ágyon és remegtek az izgalomtól, de nem siettek. Élvezték egymás féktelen türelmetlenségét. Ujabb és újabb csókban forrtak össze és tüzesen szívták egymás száját, a lány bársónyos, sima nyelvét a férfi fogai közé csuszattatta, az pedig kéjesen markolt annak rugalmas ülepébe. A fiu, kezével apró játékokat kezdett, rejtett helyekre siklott és Irén reszketett a tűztől, mint ahogy reszketnek pólusi fagyban szeretkező iramszarvasok. Az arcukra vad mámor ült és elfogta őket a szent téboly, mely a gondolat halálából születik. És azán egymásba feszültek. Irén görcsösen karolta át a fiu nyakát, reszketve a kéjtől feszült ki a fiu alatt, mint egy kínai híd. Eszelős artikuláns hangok bugyantak ki száján. A fiu halkán hörgött, kezei erősen simogatták a lány nyakát. Lázasan, hisztérikus vonaglások között játszottak egymás testén. A beteljesülő kék egyszerre robbant ki rajtuk, mindketten érezték egymás forróságát, vadul rándultak fel, Irén fogai mélyen vésődtek a férfi vállába, míg annak kezei görcsösen fonódtak a lány nyaka körül és szorította. Szorította percekig, míg a kék reszkette tartott. Aztán erőltlenül engedte el és ő is erőltlenül bukott mellé. Így feküdtek ott egy darabig csendesen, szólanul, míg aztán a fiu gyengéden megérintette Irént, de az nem mozdult. Valamivel erősebben ért hozzá és meglepetve ült fel, hogy még most sem mozdul. És amint a lány arcába nézett, a szemei tágra nyíltak a rémülettől. Ott feküdt Irén, fönnakadt szemekkel, lecsüngő száj

jal — holtan. Nyakán volt csak egy egész keskeny, vörös csik.

A fiu hosszasan nézte, nézte ezt a szép, fiatal, 18 éves fehér leánytestet, arányos szép idomaival, nézte ezt a gyönyörűt nyújtó szép testet, mely mozdulatlanul feküdt ottan. Lassan végigsimította kezével. Még meleg volt. Simogatni kezdte a mellét, a hasát, a combjait és... és ekkor az ajtón hevesen dörömbölt valaki.

A fiu meglepődött. Az egyik keze még a lány hasán pihent és kissé ijedten nézett az ajtóra. Kint erősödött a dörömbölés, a fiu mozdulatlanul nézett az ajtóra. Hallatszott, hogy valaki nekifeszíti a vállát és feszíteni kezdi. Az ajtó gyenge volt, lassan engedni kezdett és egyszerre kitárult. Egy nő állt előtte. Gyűlöletesen fénylő szemekkel nézte és a fiu megismerte, az Irén anyja volt. A negyvenfelé közeledett már, de azért szép volt és sokkal fiatalabbnak nézett ki. Nézték egymást és a nő kezében megcsillant egy kis gyöngyházgyü revolver. Halkan törtek ki szájából a szavak.

— Aljas gazember, mit tett a lányommal? Elrabolta tőlem egyetlen gyermekemet és tönkre tette. Most leszámolok magával! Imádkozzon! Utolsó perceit éli.

A revolver emelkedett, a fiu szíve magasságáig. Ott megállt. Egy ujj a ravasz előtt reszketett.

A fiu agyán hirtelen átszaladt minden. Átgondolta a helyzetet. Látta az asszony szemében azt a gyűlöletet, melyet semmivel sem lehet elenyészlyozni. Érzékei tisztán megsejtették, hogy utolsó percei ezek. Csendes nosztalgias fájdalom fogta el. Aztán még egy utolsó kísérlet villant át agyán, mely az élet felé vezetett.

Mosolyogni kezdett. Dacosan, mitsem törődve a halállal, mosolyogni kezdett. A szoba homályában elővillantak piros ajkai mögöl fogai. Hátrasimította haját és fölvetette fejét. Mosolygott. Aztán ujjával a bal mellére mutatott.

— Ide löj. Pont ide, hogy a szívemet találj, a szívemet, amellyel szerettem Irént. Nem imádkozok. Én Istent nem ismerem, csak a mindenható szerelmet. A szerelem végtelen és hataima földöntúli. Nos, miért nem lössz? Nem félek, mosolygok.

De a te kezéd reszket. Miért akarsz megölni? Te még nem szeretted? Te még nem reszkettél a mámor tűzében? Te még nem égtél fuldokolva? Nos, miért nem lössz? Én szerettem. Ölj meg. Nem imádkozok, mert a szívem csak szeretni tud. Forrón, halálosan. Te asszony, most ugylis megölsz, most megmondom. Én a lányodban is téged szerettelek. Érted? Téged. Mikor őt öleltem, boldog voltam, mert a te testedet éreztem. Halálosan csókoltam, mert a te szád perzselt. De most löj. Ne reszkessen a kezéd, pontosan célozz, hogy a szívnek utolsó dobbanása, mely feléd szól, egyszerre nemuljon el. Hát löj!

Mosolygott és az ujjával a szívére mutatott.

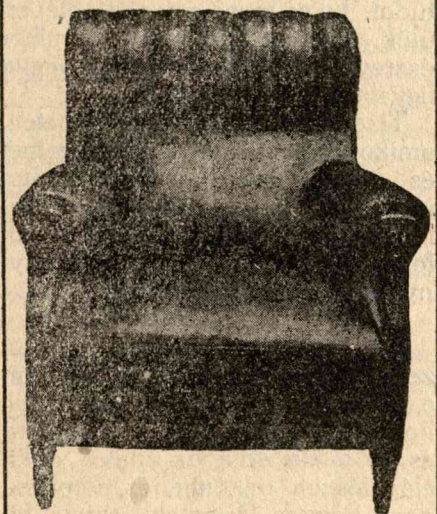
Az asszony szemében a gyűlölet lángja kezdett tétovázni, az ujj a ravasz előtt erősen reszketett és a keze lassan lecsuklott. Keble lázasan hullámozott és a feje a mellére csuklott. Most már a férfi szemei csilámlottak fel diadalmasan.

Felállt és bement a fürdőszobába. Az asszony lassan, félve elindult az ágy felé, ott megállt. Irén a fal felé volt fordulva, ő azt hitte, hogy alszik. Óvatosan megérintette. Nem mozdult. Hevesen rázni kezdte, hogy a feje szembe került vele és akkor elengedte. Egyszerre megértett mindent. Az arcáról visszatükröződött az isszonyu tudat. Felsikoltott.

— Irén! Irén!

És a földön heverő kis gyöngyházgyü revolverrel szíven lötte magát.

Podrátzky

Műbutorokárpitos speciális bőrbutoroknál. 37.

TIMIȘOARA II. Iskola-ucca 10. sz. Telefon 206.

Egy nevelő nő naplójából

— EREDETI KÉZIRAT. —

Bizonyára vannak sokan, akik többé-kevésbé ismerik életem folyását vagy olvassák őszinte valóságaimat, azt mondják rám, hogy bűnös teremtes vagyok. Talán azt is gondolják, hogy rosszabb azoknál, akik testüket pénzért, a mindennapi kenyérért dobják oda a férfiaknak. Pedig — nem akarom magam védeni, de igazán nincs igazuk. Miért lennék rosszabb én, aki szerelemből kínálom föl magam azoknak, akik nekem tetszenek és nem hitvány pénzért vagy meleg ételért, hanem csak a kéjért, a mámorért, amelyre szüksége van buja testemnek, ennek az örök férfivágyó, forró katlannak.

Ugy, hogy ha mégis hibás vagyok, mert az emberek szeretnek megróni és bűnöst követelnek, akkor a vérem hibás, mely űz, hajt, nem hagy nyugtot és nem én. — De efelől kár vitatkozni. Én nem tartom magam bűnösnek és ez a tudat nekem mindennél többet ér és mindenkinél irányadóbb...

Érdekes, hogy már — jól emlékszem — kora gyermekkoromban milyen erősen ki voltak fejlődve, szexuális érzéseim. Kisfiu játszótársaimat valósággal zavarba ejtettem különös kérdéseimmel és tetteimmel, ha pedig a „bácsik” ölükbe ültettek, megremegtetett a tudat, hogy most egy férfi ölében ülök, akiknek különben, amikor észrevétlenül lehetett, borzongva figyeltem a nadrágjukat.

Tizenhárom és fél éve lehetett, amikor elvesztettem szüzességemet és amikor még osztálytársnőim még talán csak egy bizonyos profán célra szolgálónak gondolták fehér kis bugyijuk mélyén szunynyadó kis nemi szervüket.

De hogy a tárgyra térjek.

Ami után elvesztettem a szüzességemet, két évig nélkülöztem a férfit. Elképzelheti hát mindenki, hogy milyen kin volt ez számomra és ez a kin adta az ötletet önkielégüléseim mikéntjéhez, amelyek, hogy hogyan történtek, szinte hihehetetlenek, én csak egyik legérdekesebb esetemet akarom elmesélni, amely dacára minden valószínűtlenségének, szóról szóra megtörtént és úgy történt meg,

amint azt elmesélem.

Tizenöt éves voltam, de meglehetősen kifejezett mellhalmaim, széles medencém és ruganyos, vastag combom meghazudtolták koromat. Kinéztem tizenhétévesnek legalább is.

Egy kis városkában laktunk szüleimmel, ahol az emberek ügyeltek egymás minden lépésére, különben sem volt valami nagy és híres fiatalsága a városkának, ha csak a fess tiszték nem, mert egy egész ezred katonaság volt városkánkban. De hogy is gondolhattam volna arra, én, a kislány, hogy valami uton-módon kapcsolatba kerüljek egy ilyen fess fiúval — észrevétlenül és mindenkitől titokban.

Igy hát mint említettem, elzárva minden férfitől, végigpróbáltam önönkielégítésem minden módját.

Lakásunkkal szemben, illetve mellette és szobám ablakával szemben egy erős, komor épület emelkedett: a katonai tisztí fogház, melynek ablakaiból fess fiúk nézegettek ki szomorúan egész nap. Rokonszenvet éreztem irántuk, ők körülbelül hasonló helyzetben voltak mint én, ők hosszas szexuális börtjűkben éppen úgy kívánták a nőt, mint én a férfit, — véltem. Szinte már ismertek engem, ha beléptem a szobámba és ha odavetődött pillantásom a szomszéd ablakokra, láttam, hogy megtelik kíváncsi fejekkel. Hiába, én voltam egyedül nő, akit legalább láthattak.

Én pedig kezdetben csak egyes kis intimításokat engedtem láttatni magamon, később azonban, amint hazamentem, bezárkóztam és bugyira vetkőzve jártam-keltem, őrző kéjjel éreztem magamon a tüzes, sovárgó férfillantásokat, de lassankint ezt is megszoktam, újra nagyobbra vágytam és egy este, amikor ismét bezárkóztam, határozottam.

A szoba csillárja alá huztam az asztalt, úgy, hogy ha arra ráálltam, testem vakító fényözönben uszott, mintegy ki volt világítva.

Ruhámat lassan vettem le, sőt bugyimat is megoldottam és engedtem földre esni, óvatos pillantást vettem a szürkülő sötétbe és azon át szinte magamon érez-

tem a félőrült, nőszomjban könyöző férfiszemeket.

Egy kis ingnadrág volt csak rajtam, mely alatt büszkén duzzadt meg mellem.

Fölléptem az asztalra, testem vakító fényözönben állt ott, kitéve a mohó férfiszemeknek és én kéjes hajlások, szemérmetlen pózok után, hanyagul oldottam meg az ingnadrág pántjait.

Az hasamra csuszott és két meztelen, gömbölyű halmomon reszkette tört meg a lámpafény. Teljesen meztelen voltam, csak a hasam alatti forró részeket takarta még a fehérnemű.

Táncolni kezdtem, először lassan, kéjesen, azután egyre vadabbul és vadabbul, amíg csak le nem hullt testemről a fehérnemű és egy pillanatra ott álltam teljesen meztelenül, alsótestemet előre feszítettem, kezeimmel belemarkoltam bimbóimba... és hirtelen eloltottam a lámpát.

A lázas, izgatató színjátéknak vége volt.

Leugrottam az asztalról odaosontam az ablakhoz és lázas tekintetemet belefurtam a sötétbe, hogy átlássak. Nem láttam semmit, de gyűrött szemű, lihegő, öntestükben kéjelgő, szinte őrzőgő himeket képzeltem magam elé és ki-elégülten vettem magam meztelenül a hideg padlóra...

Igy volt, de régen volt és elmult. Akkor nem is tudtam, miért teszem és hogy miért volt az nekem kéj, ma, ha visszagondolok, — bár szinte megborzongok, hogy hogy tudtam éppen ilyen tenni és kigondolni — de megértem. Egy vágyaktól tulfutott, érzékileg föl-korbácsolt, fiatal lány volt az egész és a kéj az elképzelésben állott, hogy teste által vágyat tudott fölkelteni férfiakban.

Különben ez a kéjézés meglehetősen gyakori, bár nem hiszem, hogy lenne még valaki, aki így élte volna ezt keresztül, mint én...

De hát régen volt, amikor még nagyon fiatal voltam és azt mondják: fiatalság bolondság.

B. Mariska.

Izléses levélpapírt és boritékot

lapunk nyomdája legolcsóbban készíti.

Levelezőlapon is megrendelhető.

AZ ÖNZETLEN ÉLETMENTŐ

— Eredeti kézirat. — Irta: Mephisto. —

(Folytatás és vége.)

II.

Csendesen ballagtunk. A leánynak reszketett minden tagja. Szeretetteljesen néztem.

— Bemegyünk ebbe a kávéházba s iszik egy jó forró teát!

Szégyenlősen elmosolyodott szégyenke. Csak egy futó pillanatig mosolygott, de mennyire átváltoztatta ez a mosoly a kedves, szép arcocskáját. Mintha porcelánból lett volna ez az arc, melyre a testszin csak úgy rá van lehelve. Minden vonása finom, ideges, a csillogó szemei telve rejtelmes magnetizmussal, a megnyílt, nedves, vörös ajkai között egy kivillanó gyöngysor s a homloka derűs és tiszta, ami nekem legjobban tetszett.

A zenekar valami indiai zenéjü, bűvös, mesés tangót játszott. Rögtön kiéreztem szeméből a ki nem mondott vágyat, átkaptam a karcsu, kemény csipőjét és belevegyültem vele a táncba.

A zene szólt. Összetapadtunk. Szaggatottan, gyorsan lihegtünk. Ugy forogtunk körben, összekapaszkodtunk, szinte egymásbaomolva, mint a marakodva jálszó fiatal kutyák. Kipirult arccal, mint két nekivásult gyermek, aki beleliheg egymás arcába, boldogan és csaknem önfeledten, csak az egymás lihegését lesve, amelyet pajkos mohósággal szívunk magunkba. A töviseken nyíló, láthatatlan, erotikus, vörös rózsák kábító illatát. Így születik a szerelem...

Komolyan belebolondultam a kislányba, azaz, hogy kölcsönösen bomlottunk bele egymásba, minden különösebb fokozat és átmenet nélkül, első látásra.

Eddig még sohasem voltam komolyan szerelmes. Ha összeveszttem Tusival, holnap már Nusinak udvaroltam. Egy vagy két hónap múlva Nusi kikoszarozott, egy hét sem telt bele, s már ott sürgölődtem Gitta, vagy Lala, vagy Lottika körül...

A tangó befejeztével szédelő fejjel csókoltam meg remegő kacsoját.

— Mikor fogjuk folytatni ezt a felejthetetlen tangót?

— Sohasem, — sziszent fel, minha valami hirtelen beleszurt volna szívébe s idegesen huzva ki kezét markomból, fázósan fogta össze fejlődő, duzzadó keblén a szegényes bluzt...

Ránéztem s hirtelen odahajoltam az arcába:

— Szeretem!

III.

Az uccák csendesek voltak. Átöleltem és hosszasan belecsokoltam a tűzpiros szájába. Egész testében felvonaglott, a szüzi szemérem felágaskodott ugyan benne egy kicsit, de azután már engedelmesen tartotta oda a száját és azt se bánta, amikor tulérezékin megszorítottam derekát... kéjesen tapadt kis testével hozzám. Reinegett a bájos kis jószág...

A házuk elé értünk.

Egy kutya ugatott a palánk mögül.

— Maradjon, míg a kutyámat megkötöm! — mondta a kedves teremtes.

Egyedül maradtam. Féltem, hogy kis védencem itt felejt.

Aggodalmaim nemsokára megszűntek: a sötét házban kigyult egy ablak s az ajtó megnyílt. Egy hosszú, csontból alkotott hölgy volt kíséretében, a szokatlan látogatási órához képest nem egészen fogadáshoz illő toalettben, de aligha akadt volna férfi, aki ezen felizgult volna.

Amíg a csontváz hölgy megkötötte a nagy szelindeket, bevezetett az udvarra.

— No, csak hogy hozott már haza valahára a kisasszony egy urat magával, akivel elűzheti az unalmat! Csinos legényke!

Ezzel a szóval köszöntött az élő csontváz engem, az elegáns világfit, a mondén dancing-ok oroszánját, a brettlistárok kedvencét, a fashionable szalonok hősét, végigvilágítva rajtam egy titáni kocsislámpással.

A szép leány fültővig elvörösödve a szemérmes szegénytől, bosszusan ült a néni szájára.

— Fogd be a szádat! Ez az ur az atyámat keresi üzleti ügyben.

A palaentológiai hölgyikének nem nagy fáradság kellett hozzá, hogy cinukusan vigyorogjon.

— Reggel négy órakor? Tudjuk azt már, így szokták azt! Én is voltam egyszer fiatal, nekem is volt szeretőm, nem is egy.

Teringettél! Ez akkor lehetett, amikor a halál még agglegény volt.

— No csak tessék felsétálni a kisasszonyka szobájába, — mondta felém fordulva s megtapogatta a karomat. — Ez a legalkalmasabb pásztoróra! Az apja alszik! Majd meglepjük szépen, ha felébred! De legyen tapintatos a kicsikénkkel szemben, mert szégyenke még ártatlan! Na csak tessék bemenni, jól fogja magát érezni, — szólt a derék hölgy öklét a hátamba furva.

Széttekintett az egyszerű szobában. Egy tiszta fehérrel behuzott ágy, egyetlen kicsi vánkossal.

Mikor egyedül maradtam vele, egy oly sajátságos tekintetet vetett először reám, azután meg egy az asztalon levő borotvára, amiből mindent megértettem. A szerelmi egyesülés és a halál közt mérleg állt, valami láthatatlan aranymérleg.

— Ön el van fáradva, meg is fázt. Pihenjen le, én odakünn a mellékszobában fogom megvárni, míg atyja felébredt. Jó alvást!

Azzal magára hagytam s kiementem a konyhába.

IV.

A szép leányka hálószobájának felső részén végig volt hasadva a deszka, a világosság keresztül szűrődött rajta, hivogatólag, csábítóan, biztatva. Bizony nem kértem engedelmet a lelkiismeretemtől, hanem odalopódtam és beleskelődtem a leányszobába...

A felsőruhát már levetette. Elragadó volt fehérneműben. Két rózsás combját, azt az isteniesen izgalmas látványt mohón néztem, meg azt a keskeny, formás csipőt, meg azt a két duzzadozást a leánymellen, azt a gömbölyű kis hasat... keresztbe tette két kezét a gömbölyű mellein. A két combja feszesen összeszorult.

Ekkor betaszítottam az ajtót és a felsikoltó leányra vetettem magam. Rátapadtam ajkára...

Vergődött, védekezett, szűz volt...

M A G D A

— Naplószerű elbeszélés — Irta: „OREST” —

I.

Már Lili csókja is fanyarrá vált. Valóságos brutális vágy gyötört, hogy durván ellökjem magamtól, mielőtt számhoz ért volna jószagu, szép ajka. Minduntalan kitörés előtt állottak némely bántó mondatok, mikkel semmi egyébért, csak a sértés kéjéért, fájdalmat akartam neki okozni.

Néha undorítónak éreztem ezt a drágaságos, gyönyörűsége szép, fehértestű leányt. Magamban dühvel ismételtetem: Mit akar? Mit akar tőlem ez a dúsagzagságban csudaszép finomodott nővirág? Miért hozza ide gyönyörű testét és miért vetkőzik le meztelenre, ha ketten vagyunk?

Kell neki az a kéjelgő gyönyör, amit a szeretkezés ad, a legmagasabb extázis, amire a szenvedélyes nő képes és azt hiszi, hogy milliói olyan felsőbbrendűséget adnak neki, hogy idegeinek kis játékaikat éppen nekem kell testi és szellemi gyönyör nagyszerűen összehoznia zenéjévé fokoznom.

Elfeledtem, hogy isteni szép palotája és milliói nélkül is szerettem volna egykor, hogy a szerelemre szépsége, okossága és bátorsága ad neki jogot, elfeledtem, hogy bódultan jártam hónapokig, míg közelébe jutva, ezer meg ezer sikertelen és újra kezdett ostrom után szerelmemmé tettem őt magamba s hogy reszketve, lázasan, pirban és sápadtan, könnyesen, mint egy kisvárosi bakfis, türte el első csókomat.

Mindent elfeledtem, de éreztem, hogy itt az utolsó óra. Menekülöm kell gyorsan, gyorsan, mielőtt gyalázatos lennék ezzel a leánnyal szemben.

Perzselték átkozott gondolataim, úgy éreztem, hogy a kábító hőség belőlem ömlik a házakba, a kövezetre s onnan megszázszorozva ront vissza reám.

Elutaztam egy világ végére dugott nyaralóhelyre. A vonaton irtam Lilinek egy lapot. Semmitmondó néhány sort.

Másnap reggel ott voltam. Mikor a vasuti kocsiból kiléptem, mellbe vágott az illat s a napfény, mely káprázatosan csillogott az állomás bádoggatnán, a

kavicsos úton, a piros és sárga virágokon. Sziporkázott, táncolt, tombolt mindenem s mégsem éreztem bágyasztó melegét. Olyan volt ez a napfény, mint a friss, kezdődő szerelem: forró színnel, illattal, kábulással, részegséggel — és mégis könnyű, hogy mindig többet, többet kíván az ember belőle. Ez a napragyogás nem hagyott el, míg itt voltam. Még ha esett is az eső s párás fátylak lebegtek a bükkös hegyek felett, akkor is, mintha mélyről és magasról, innen is, onnan is át-áttört volna egy mosolygó fénysugár.

A nagy hegyek oly könnyedén ülték körül a kis várost, mintha csak gyermekek rakták volna őket játékházak köré disznek. Komor tömegek a világosból a nehéz, ünnepélyes zöldön át a mélabus feketéig s azontul álombeli lilás kékségig változó színekben égett. Közöttük keskeny vágásokban mese-tarka rétecskék szakították meg őket. Olyanok voltak, mint földre ejtett illatos selyemzsebkenedők. Fiatal parasztlányok dolgoztak rajtuk. Mozdulataik annyi keresetlen, egészséges, majdnem antik bájjal és erővel lendültek, hogy elragadtatva néztem őket.

A közönség főképpen asszonyokból és lányokból állt. A közeli vidék földbirtokosai szokták ideküldeni fehérnépeiket, hogy a füledt nyári éjszakákon, a cséplőgépek mellett, fűszagu parasztlányokat ölelgethessenek...

II.

Egy estefelé a fürdő sétányán lakásomra igyekeztem. Az utat ellepték a nők, mint nagy fehér pillangók libegtek ide-oda, különféle parfümök voltak a nyomukban s összevegyültek a hegyekről szállongó erdőillattal...

Érdeklődés nélkül mentem tova közöttük; figyelmemet sokkal inkább lekötötte a nyugati égen tornyosuló felhők vörösen, szürkén gomolygó hatalmas játéka. Valósággal megriasztott, hogy nevet hallottam. Erőtlen férfigang kiáltotta:

— Árpád! Szervusz drága Árpád!

Egy padról, több nő közül barna,

magas férfi ugrott fel s mire magamhoz tértem, már átölelve tartott. Mint híres író be is mutatott a nőknek, akik finoman lenyomott érdeklődéssel nyújtottak kezét...

Az ő révén ismerkedtem meg a fekete szemű Magdával.

Elképzelhetetlen, hogy egy nő oly őszintén beszéljen egy férfivel, mint ő velem, ha legalább rokonszenvet nem érezne az illető iránt.

Már másnap szerelmet vallottam neki.

Először is, nincs az a nő, akinek jól ne essék, ha egy férfi illő formák közt tudomására hozza, hogy szereti. Ezzel a nő még semmi kötelezettséget nem vesz magára. Elv az: imádkozhatnak akár hányan, én majd azt fogom szeretni, akit akarok.

Másodszor pedig Magda nagyon okos leány, aki jól tudja, hogy egy ilyen gyónás után minden férfiben felébred a him ősi ragadozó ösztöne:

— Hátha én?

Vagy nem tudja? Mikor ezeket írom, egy pillanatra megint úgy hiszem, hogy nem tudja!

Ő passzív volt, mert akármennyire torradalmi elvei is vannak, jól tudja, hogy a nőnek legerősebb fegyvere az ügyesen játszott tartózkodás. De lehet, hogy azért volt tartózkodó, mert közömbös voltam neki, mint egy utszéli fa.

Annai bizonyos, hogy semmit sem lehetett rajta észrevenni.

Egyetlen egyszer láttam őt úgy, mint a háborgó vulkánt, amint lelkének hullámai forró lávaként törtek elő. Azután megcsendesült, mint a dolgát végzett tüzhányó, melynek oldalán újra zöldülnek az olajfák, mosolyog feléje a kék ég s csak egy messze eső erdő megégett fái mutatják, hogy meddig járt egyszer a láva.

En a megégett erdővé lettem. A láva, mely egyszer hozzám ért s aztán hirtelen visszavonult, bennem égő foltot hagyott és tüze napról-napra mélyebben ette magát lelkembe.

Külsőleg minden úgy ment, mint addig. Séták, a fürdés, kirándulások és — semmi több.

— Magdával nagyon jó barátok lettek — ez volt a barátom megjegyzése és valóban: magam is igyekeztem elhíttetni magammal, hogy barátság az, ami ehhez a leányhoz mindjobban és jobban vonz. Hosszu beszélgetéseinknek semmi olyan melléklöngéje nem

volt, ami annyira kicseng minden férfit és leánybarátságából.

De — jó Istenem — milyen kinombba került nekem, hogy magamba fojtsam azokat a szólamokat, mik igazi hangjai lettek volna annak a viharos zeneműnek, mely bennem össze-vissza muzsikált!

Ha a hajára néztem, felágaskodott a lesimitott, dus fekete rét azon a gyönyörű kis koponyán s minden szála külön ontotta arcába az illatát.

S az arca, ez a kis csoda, minden nyugodt vonásával ostromolt és kábitott és bőre alatt láttam forró, piros vérét, mely mint kristálygömb belsejéből a felületre izzó tűz, isteni melegséggel sugározta át hideg szépségű orrát és állát.

Csak a szája nem titkolt. A két ajak egy kicsike rezdüléssel gunyolt, biztatott, tűzelt és lehűtött, megnyugtató és felingerelt s parányira csukva hívott, mint egy vérpiros, kíváncsi gyümölcs, majd megnyilva, mutatva a hófehér fogak két sorát, fenyegetett: Vigyázz, ne közeledj!

Nem, nem! Ez nem volt barátság! Ez már részegség volt! Halálos részegség! Az én részegségem! Mikor sokat iszom, kedves vagyok, duhaj vagyok. jó vagyok, ellágyulok és álomba bódulok, mint egy kis fiú.

Mikor azonban a soknál is többet iszom, mikor mások, mint hullák hevernek a bortól, én biztos lépésekkel, sápadt és merev arccal, akár egy akadémiai diszgyűlésre — elmegyek. De egy légy zümmögése, egy megzissenő papírlap, gyilkos dühre ingerelhet.

Ne félj! Itt nem zizzent az a papír. Vagy még nem voltam eléggé halálosan részeg? Pedig ez a leány itatott, itatott!

Teste kiömlött a nyári ruhákból és belémcsordult, valahányszor ránéztem.

Felém könyökölt és láttam mellem a két parányi gömböt.

Láttál-e legmagasabb ágán egy szép almának sértetlen, fehérbőrű batul almákat, miket még soha senki sem érintett s láttad-e napfelőli oldalukon a leheletfinom rózsaszínt? Egy ilyen alma egy természet képes megtölteni az illattal.

Nem vette észre ez a leány, hogy nézem ezeket az illatos, meleg almácskákat, nem érezte, hogy mint a nap a gyümölcsre a rózsaszínt, tekintetem úgy huzza ki rájuk a pirt és én a halálos részegség nyugalmaival nézem őket s alattuk a test vakító bőrét, amíg csak el nem vész a vásznak tompa fehérségében?

Azt hittem, hogy előttem minden nő nyitott könyv — s ilyen kérdéseket kell feladnom magamnak! Látható, hogy igazam van, ha azt mondom: nem én, hanem tizenöt év előtti énem, egy részegre bódult diák állott szemben ezzel a leánnyal.

III.

Egy vacsora után az erdei uton sétáltunk. Magda mellettem. Az összeborult fák elrejtették az eget, oly sötét volt, hogy még Magdát is inkább sejtettem, mint láttam.

A jól ismert ösvényen biztosnak mentünk s néha hozzámért Magda karja.

Meg kellene csókolnom! — gondoltam és már nyultam a dereka után, hogy arcára hajoljak — de nem tettem meg.

Lefojtott hangon kérdeztem:

— Mégis elutaznak, Magda?

— Valószínűleg!

És ekkor én, a réalista író, a század legszentimentálisabb marhaságát mondtam ennek a leánynak:

— Ne csináljon nekem szívfájdalmakat!

Jó, hogy nem láttam az arcát, mely biztosan gunyosan megrándult, amikor kérdezte:

— És lennének-e szívfájdalmai?

S én, mint egy óvatos szatócs, kérdéssel feleltem:

— Jónak tartaná-e, ha lennének?

Nem kaptam választ. Ostoba voltam, de legalább láttam az okát.

Magda vallomása állott előttem, ledönthetetlen, hideg fal.

Beszélhetek-e én ennek a leánynak az én szerelmemről?

Nem!

Másnap, amint találkoztunk, mondtam:

— Isten vele, Magda, utazom!

— Most mindjárt? — kérdezte és reámszegezte két csodás fekete szemét.

Halvány, ibolyakékkal erezett rózsaszínű felhő ereszkedett a nap elé, kezét fogtunk s másnap visszautaztam.

IV.

Két hétig kibírtam. Lili angyali!

Minden nap találkoztunk s hárámborult aranyosan csillogó hajkoronája, magamban mondogattam:

— Lili szebb! Lili szebb!

De jött a két fekete szem, a két végtelen csoda s — nincs mibe kapaszkodnom — esem, esem feléje.

Tovább nem megy! Lilit nem csálhatom és magamat nem kihozhatom.

A kezdődő szerelem egy darab isteni, nyers gyémánt. Aki azonnal mindent akar szerelmesétől, örült, mint az, aki kalapács-csal megy neki a gyémántnak és durva kézzel megtöri a csodálatos fényét.

Hosszan és művész gondjával kell csiszolni a ritka drágakövet, hogy egy pillanatban, mint tulvilági csoda, varázslatosan, millió színben csillogva bódítson el ragyogásával.

Mert a beteljesülés egy pillanatnyi gyönyör, de a vágy örökké tartó szépség!

De az emberben tudatos az isteni mozgató erő örök lüktetése! Szerelme nem a fák és fűvek öntudatlan engedelmeskedése az örökkévaló törvénynek, sem az állatok ösztönös akarása, hanem a lélek sovárgása a végtelenbe való lendülésre.

Ez a sovárgás zokog fel bennem:

— Hát nem tudunk mást, mint a legyek?!

— Most már biztosan tudom, miért nem ostromoltam Magdát. Nem a közönye tartott vissza ettől! Nem!

Most már tudom, hogy mit vártam! Vártam, hogy egy este, mikor fészük felé surrannak a csendesedő fecskék, szembeülve egymással, félutig eljön kinyitott kezem felé a keze, féluton felém hajlik a feje, lelkem felé röpül a lelke és ott, nem hiva és nem kérve, először az borul össze belőlünk, ami több a természetnél.

Barátaim ne jöjjenek holnap hozzám, nem találának itthon, mert holnap megyek Magdához!

Mi lesz? Csak azt tudom, hogy látnom kell azt a két fekete szemet s ha még egyszer úgy néznek reám, le kell omlamon s hogy meg ne semmisüljek, bele kell fogóznom annak a leánynak erős kis kezébe.

A FÉRFIVÉRÜ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: Sanroli Cador, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (8)

Johanna tágult pupillákkal meredt az ijedt tekintetű arcokba, melyekből százféle kérdés nyilatkozott teléje. Nehány pillanatig mozdulatlanul nézett velük farkasszemet, majd dacosan kiegyenesítette királynői alakját, hogy minden izom megfeszült testén, és rámutatott a siránkozó leányra.

— Ez a nő beleőrült a hiábavaló vágyakozásba! — kiáltotta élesen.

A többiek ámulva figyeltek rá.

— Hallgassatok rám asszonyok! Ez a nő megőrült, mert gyáva; csókra vágyott, de nem volt elég erős ahhoz, hogy követelni merje a csókot. Csak édeskés madrigálok elsőhajtásával áldozott Neki, aki bizonyára leginkább örült volna annak, ha megismerhette volna szép testének csókot követelő ördögét. Hallgassatok rám asszonyok! Künn a nagyvilágban is élnek olyan nők, kik szerelemszomjukat gyáván magukba visszakényszerítik. De ti mások kell legyetek! Mert ha nem akartok mások lenni, úgy máris méltatlanokká váltatok az Ő nagy ölelésére. Ne legyetek gyávák, asszonyok! Ha mertek követelni, mindent kaphattok tőle és Ő lesz a legboldogabb, mert így látni fogja, hogy valóban nagy-szerű nők vagytok.

— Nem engedem bántani! — sikoltott fel az olasz leány.

— Örült... — suttogták a felkel-tett vágyú nők és csillogó szemek-ke tovább figyeltek Johannára.

— De ha mégsem tetszene Neki a mi szent követelésünk, — folytatta felhevülten Johanna, — az se baj! Hallgassatok rám, asszonyok: akkor harcot hirdetek ellene, ki meggyötör bennünket! Ha ő a kéj királya, úgy mi a kéj királynői vagyunk s nem tűrhetjük el, hogy rabszolgamódra kelljen szerelmet könyörognünk. Mi megmutatjuk, hogy merünk akarni! Mi nem lehetünk gyávák! Kényszeríteni fogjuk őt, hogy mindannyiunkat egyszerre öleljen. Ha királyi férfi, úgy most mutassa meg, hogy valóban az: öleljen mindannyiunkat minden éjszakán! Ha belepusztul is az ölelésbe, de öleljen meg utol-

sót nem lehel s akkor mi is szívesen vele pusztulunk.

A villogó szemekben fellángolt a megértés tüze. A rángatózó ajkak türelmetlenül vágyták a csókot, a lihegő mellék ölelést akartak. Mindnyájan egyszerre kiáltották:

— Velel tartunk Salome! Ölel-ni akarjuk mindannyian.

Elsőnek a tűzimádó Krizantéma lépett Johannához s nagy elragadtatásban csókolni kezdte. És hirtelen, mint egy felszakított zsilibárja, rohanták meg Johannát mindannyian és ölelték, csókolták, ahol csak érték.

— Velel tartunk! — tüzelte a csókjuk.

— Velel tartunk! — tüzelte az ölelésük.

— Ma este figyeljeteek majd rám és adott jelre legyetek mellettem. A többit csak bizzátok rám. Most menjeteek le a fürdőterembe és viselkedjeteek úgy, mint eddig. Legyetek ismét vigak. Örüljeteek annak, hogy ezentul egészen a tiétek lesz ő.

— Ne bántátok! — sikoltott fel ismét a vergődő leány.

* * *

Látszólag nyugodtan telt el a nap. Minden nő arcán a megszó-kott jókedv mosolygott, csak a szemük mélyén lobogott a felszított szenvedély tüze. Ha Johanna királynői lépteivel elsétált közöttük, megértő pillantások üdvözölték minden felől.

Ebéd után Krizantéma eltűnt közülük. Némelyek úgy vélekedtek, hogy bizonyára a szobájába zárkózott, hogy zavartalanul áldozhasson kedvenc istennőjének.

Talán éppen a ma esti sikerhez könyörgi ki Siva segítségét.

Léda is megnyugodott lassanként. Nem siránkozott többé, hanem mandolinját a kezében tartva macskaléptekkel járta be a termeket. Néha-néha megállott egy-egy összebújt fejű nőcsoport előtt, végigfuttatta ujjait a hurokon és szerelmes áhitattal énekelte hozzá:

„Ölelése acélos és mégis simogató,

Csókja édes, mint istenek nektárja.”

— Örült... — suttogták mély szájalommal a nők és sietve szét-rebbentek. Ő meg bambán bámult utánuk, mert nem tudta megérteni, hogy miért szaladnak meg tőle, aki gyáva, ők a bátrak.

És este...

A homályosan megvilágított teremben villogtak a pihenő fehér testek. A szemek, mint előző estén, a domboru emelvény mögötti függönyre figyeltek, de a belőlük kisugárzó dacos tekintetek elárulták, hogy most nem királyt, hanem prédát lesnek.

Az ámpolna fénye kialudt, az emelvény körül kigyultak a láthatatlan lámpák.

A biborfüggöny hullámlásba jött és megjelent „a fekete lovag”.

A heverésző nők testén delirium-szerű rángás futott végig. Csak Johanna állt közöttük józanul megfeszített derék-kal.

A férfi tekintete végigsuhant a homályos termen, de egy szem-rebbenéssel sem árulta el, hogy észrevette Johanna dacos test-látását.

A köpeny lassan hullni kezdett...

A nők vonagló mozdulatokat végeztek.

Ekkor megindult a férfi. Királyi göggel sétált el az ölelést kívánó nők között, felment a lépcsőkön és végigdől a nyoszolyán.

A zene megszólalt...

A férfi tekintete Johannán fű-gött.

— Táncolj Salomé!

De Salome nem táncolt, hanem lassan, méltóság-teljes lépésekkel közeledett a férfi fekvőhelye felé. A lépcső előtt megállott, szertartásosan bókolt és áhitattal mondotta:

— Salome nem táncolhat, míg egy kérését nem teljesíti a király.

A férfi meglepetten emelte fel a fejét.

— És Salome kér, óh király, hallgasd meg az ő alázatos kérését.

A férfi ámulva figyelt rá.

— Salome csak akkor táncol,

oh király, ha ezentul mindnyájunké lesz minden estén.

A férfi szótlanul meredt rá.

— Mit válaszol a király?

A férfi felelet helyett talpra ugrott, Johanna meg villámgyorsan lehajolt s a lépcsőt takaró szőnyeg alól egy hosszú, hegyes tört rántott elő és vészesen megvillogtatta a feje fölött.

— Ne mozdulj Manroer gróf, mert tör van nálam! — kiáltotta szenvedélyesen.

— Nem hallottál semmit az „aranykoporsóról“ — sziszegte az.

— Nem félek tőle Manroer gróf! De te rettegj tőlem, mert tör van nálam és Salome vagyok!

A felszabadult vágyu nők most egyszerre Johanna köré sereglettek.

A férfi vérben forgó szemekkel meredt a kipirult, elszánt arcokba és a következő pillanatban rávetette magát Johannára.

Óriási kavarodás támadt. A szereleméhes nők, mint furiák rohanták meg a férfit. Sokhetes asszonyi éhségük irgalmatlan mohósággal követelt részt magának a férfi-husból. Csókolták, ölelték, harapták mindnyájan egyszerre, ahol érték.

A zene, mintha mi sem történt volna, tovább izgatott a csókra s a pokoli zürzavar növekedésével egyre jobban tombolt.

Egyszerre nagy, sárgás fényesség ömlött végig a termen s Krizantéma gyönyörítisan omlott az örjöngő tömegbe...

— Nem engedem bántani! — sikoltotta eszelősen az olasz leány és egymásután dobálta feléjük az égő vánkossokat.

Egy szempillantás alatt lángban állott az egész terem.

Senki sem gondolt a menekülésre.

Tehetetlen dühvel örjöngtek körül az immár mozdulatlan, kialudt éltű férfit, mialatt a lángok mohón lopakodtak feléjük.

Johanna félájultan tekintett végig a lángtengeren, melyből itt-ott egy-egy égőhaju eltorzult arcú nő meredt rá csupán. Hirtelen végig-gondolt eddigi életén és egyszerre mint rövid életének egyetlen értelme, egy diadalmasan mosolygó arc merült fel előtte: Tivadar...

Behunyta szemeit s nagy megadással omlott a többiek közé, mert hirtelen ráeszmélt, hogy most körülötte az a mindent felemésztő lángtenger tombol, melyről egykor álmodott és tudta, hogy innen már nem menekülhet, míg minden vágya, szépsége el nem ég.

— Vége. —

PIROS, FEHÉR

— Eredeti kézirat. Irta: Creola. —

Gyönyörűen sütött a koratavaszi nap. A körut külső kertes végén sétált két nagy leány. Könnyű, átetsző tavaszi ruha volt rajtuk, melyből kidomborodtak a test idomai s alul izgató faltnikban omlott a combok köré. Lassan mentek, sütették a hátukat a nappal.

— És mindig, mindig ez volt a zsánerem.

— A magas szőke?

— Az.

— Szétnéztek, kerestek a sétálók közt hamarjában egy magas, szőke fiut, hogy azt lehessen mondani: ilyen, mint ez ni.

— Én a feketét! Nagyon gyöngédek a fekete fiúk. Tudod, olyan melegek, úgy elborít a forróságuk, szeretném azt mondani: oly viharos a gyöngédségük, hogy belebódulok. Mikor kezükkel ravaszul végigsimítják a vállunkat „véletlenül“... S ha egyszer kinyújtják a karjukat a testünk fölé, akkor már meg is ölelnek minket.

*

Este volt. Langyos, tavaszi este. A liget felett egy pirosan égő felhő vonult tova szinte láthatatlan lassúsággal. A városból úgy hallatszik ide a kocsik zaja, mint valami szőnyeges szobába.

Az egyik leány sétált itt a fekete fiúval.

— Elza!

A leány csupa husos érzékiség, testi szerelem volt. A fiu lehajolt hozzá és a szép, piros száján gyöngéden és forrón végigsiklott az ajkával. Szinte érezte, hogy kis, villamos szikrák pattogtak a két meleg, nedves ajak közt. Testük összeért...

*

A másik leány a szőke fiúval sétált.

— Berta!

Berta a szerelemben szemérmes és finom volt. Szép gondolatjai voltak. A legforróbb délutánok után is úgy vált el a szőke fiútól, mint két testvér.

*

A szőke meg a fekete fiu beszélgettek:

— Mennyire különbözök a nők! Ha én elválok Elzától, úgy érzem magam, mint a nőszirom him,

aki elmegy bujdosni az erdőbe, ordítani, amiért a párja testéről le-tépték. És Elza is úgy megy el, mint ahogy nőtényhez illik. Fel-vérzett ajakkal, testi vággyal, valami szerelmes gyűlölettel és bosszuzal a szívében. Mert az érzéki szerelemből sohasem elég.

— Berta ezt sohasem tudná megérteni. Meggyűlölné és meg-utálna, ha így beszélnék.

— Elza meg kinevetne téged, ha hallana. Hisz tudod, amikor az ember udvarolni kezd egy nőnek, mindent megpróbál. Próbáltam ezeket a lelki mókákat is, de úgy le-fujt, hogy örökre elment tőle a kedvem. Soha többé egy szó sem esett köztünk az ilyesmiről. Csókolni, csókolni, ölelni, égni, fornni, pirosnak lenni, kielégíthetetlennek lenni! Ez az!

— Te a vér szerelmét éled, én a lélek érzéseit. A tied a piros nő, az enyém a fehér nő.

— Az enyém se olyan piros. Rózsaszínű, de tüzesen rózsaszínű.

— Az enyém se olyan fehér, hanem rózsaszínűen sápadt.

— Nagy hecc volna összehozni a kettőt.

— Azt nem lehet, mert hátha ismerik egymást?

— Talán jó barátnői is egymásnak. Hátha barátnő a fehér menyei szerelem, a testvéri langyosság, a szemérmes szüz és a piros érzéki leány, a földi szerelem, az asszonyi tűz, a vad nőtény.

És a két fiu elvált. Mindkettőnek égett a szíve.

Rádió-készülékek erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám,

LIZAVETA

Eredeti kézirat. — Irta: NARCISUS.

Szöke haja két hosszú fonatba volt fonva és kék szemeiből csupa egyszerűség, csupa nőieség sugárzott. Lizaveta olyan finom és tökéletes volt, mint egy sevrési porcellán nipp baba. Az anyját nem ismerte, a születésekor halt meg. Az apja nevelte fel, ki egy kis falusi megállónak volt az őre. A falu nagyon kicsi volt és messze feküdt az állomástól, mely csak feltételes megálló volt és így a személyvonat sem állt meg mindig. Lizaveta egyforma napjaiban csupán az jelentett egy kis változatosságot, egy kis örömet, ha délutánonként odaállhatott kis kertje elé és várta a gyorsvonatot. Tágranyilt, fényes, nagy szemekkel nézte, mikor feltűnt a kis fekete pont. Azután nőni kezdett, látszott a füstje már, lassítás nélkül robogott vadul el hosszú, kényelmes pullmann-kocsijaival a bámuló kis Lizaveta előtt és hosszan beleveszett a messziségbe. Lizaveta pedig még sokáig, nagyon sokáig nézett utána.

Ez a soha meg nem álló, mindig elrobogó gyorsvonat volt neki elnemérhető vágya, legmerészebb álma.

Tizennyolc éves agyában ott motoszkált valami az élet után. A gyors tova robogott, de ő lehunyta szemeit és színes képek rajzolódtak eléje. Vonatok robogtak, nagyvárosoknak zaját hallotta, hajók usztak tengereken, sürgés, forgás, zaj. Vágyott az élet után. Ezek lassanként fejlődtek ki benne. Az apján kívül majdnem senkivel sem érintkezett, szerelemre még nem volt alkalma gondolni. Férfivel nagyon ritkán érintkezett és akkor se olyannal, aki miatt nő voltának tudatára ébredt volna. Sokszor, mikor ezeket a furcsa, homályos, kusza képeket látta maga előtt, valami furcsa melegség fogta el, aminek érzetén csodálkozott és nem volt tisztában magával. De aztán lassan szerte-foszlottak a képek, nem érezte a furcsa meleget és visszatért ismét a rendes hétköznapi szürkeség. Lizaveta ezekre az álmokképekre úgy is gondolt, mint örök álmokképekre, melyek sohasem fognak valóra válni, hiszen mit is csinálna ő egy olyan zajgó, nagy vá-

rosban, nagyon tehetetlenül, egyedül állana ott. Félte tőle és mégis vágyott utána.

Egyszer egy nap a személyvonatról egy fiatalember szállt le, egyenesen az öreghez tartott, bemutatkozott neki, felmutatta igazolványát.

— Báltov Pál vagyok az államasutaktól, a pénztárt jöttem ellenőrizni, — majd Lizavetának is bemutatkozott, az elfogódva nyujtotta kezét, szemeit földresütve, alig érthetően sutlogta:

— Lizaveta.

Az ellenőrzés hamar meg volt és az öreg odaszólt.

— Lizaveta, készíts ozsonát az ellenőr urnak.

Az gyorsan tett-vett és ozsona alatt a két férfi beszélni kezdett a vasut ügyeiről s Lizaveta mohón figyelte a férfi minden egyes szavát. A férfi ozsona után felállt és Lizavetához fordult.

— A vonatomig még van két óra, ha nincs ellenére Lizaveta, akkor sétálhatunk egyet a mezőn...

Lizaveta kérdően nézett az apjára. Az bátorította.

— Igen, igen menjenek csak.

Elindultak és beszélgetni kezdtek. A férfi érdeklődött, hogy hogy él, kivel érintkezik Lizaveta. Az elmesélte, hogy egész egyedül élnek, hogy sohasem volt még a városban és kérte a férfit, hogy meséljen valamit a városról. Az mesélni kezdett a városról, a sok autóról, a fényes, nagy üzletekről, gyárakról, színházról, nőkről, toillekről.

Lizaveta lázban égő szemekkel hallgatta a férfit és ő is kiönté a szívét, elmesélte az álmait és a vágyait a nagyváros, az élet után.

Észrevétlenül beszélgették el az időt, míg egyszer a férfi önkéntelenül az órájához nyult és fölkiáltott.

— Mi szépen elbeszélgettük az időt, még öt percünk van a vonatig.

— Jöjjön, szaladjunk. — indítványozta Lizaveta.

Nekiiramodtak, de amint lihegve, kipirulva az állomásra érkeztek, még láthatták, amint a kanyarulatnál eltűnik a vonat. Tanácssta-

lanul álltak mindketten, míg Lizaveta megszólalt.

— Most nincs más hátra, mint-hogy nálunk alszik és holnap megy tovább.

— Ugy van, kénytelen vagyok alkalmatlankodni maguknál, de jöj-jön, üljön le, hisz maga nagyon kifáradt a futásban.

Bementek a kertbe és leültek egy padra. Ültek szótlanul. Ez volt az első férfi, akivel Lizaveta hosszabban beszélt. Ott ahogy ült mellette a férfi, ismét érezte azt a furcsa érzést. A férfi fiatal, szép, kedves volt és Lizaveta örült, hogy az lekéste a vonatot és itt maradt. Ültek szótlanul. A férfinak is tetszett a kislány. Nagy nőbarát volt és mindjárt felismerte Lizavetában a tudatlan, romlatlan, egyszerű kis naiv leányt.

Naplemente volt, a nap utolsó sugarait hinté rájuk. Ültek szótlanul. És egyszerre a férfi megfogta a lány kezét és ajkát annak forró ajkára tapasztotta. Mintegy önkívületi állapotban hagyta, hogy a fiu szivja lázasan a száját, míg lépteiket hallottak és szétrebbentek. Lizaveta nem pirult el és nem szégyenkezett. Őszinte egyszerűséggel nézett a férfi szemébe, míg jött az öreg. Azután közömbös dolgokról beszélgettek, míg lassan leszállt az este. Megvacsoráztak és nyugvóra tértek.

*

Lizaveta lehunyta szemekkel feküdt a párnák között, keble gyors emelkedése árulta el a bensejében perzselő forróságot. A feje a megpattanásig tüzelt, agyában ott motoszkált, főtt-forrongott a délutáni csók. Az ajka kicserepesedett, a szívét telinek érezte és az ágynemű égette a testét.

A pubertást már öntudatlanul is átélte, már nő volt, szerelemre rég megérett testében tiszta, onaniát nem ismerő életében felgyülemlett a vágy, a tűz fellobogott. Az az egy férficsók felgyújtott benne minden távoli sejtést. Erősen érezte, hogy kell valami legyen, ami ezt a forróságot, ezt az ideges lázát lecsillapítsa. Folyton arra a csókra gondolt.

Egyszerre a csöndben tisztán kivette, hogy az ajtó halkán kinyílik. Valaki nesztelenül lép felé. hallani nem lehetett, csupán érezte, hogy valaki áll az ágya előtt.

Megrezzent, a nyakán egy kezet érzett, de szó nem hagyta el

az ajkát. A következő percben egy száz a szájára préselődik. Megismerte, a férfi volt. Ezután Lizavetának úgy tűnt fel, mintha az események villámgyorsan követték volna egymást.

Egy meleg, kemény férfitestet érzett maga mellett. Egy kéz simogatta meg testét. A tűz perzselni kezdett benne. S midőn a férfi föléje helyezkedett, ő engedve a férfi keze nyomásának, engedelmesen tárta szét lábait és karolta át erősen a férfit.

Eles szurást érzett, de a kitörni készülő sikolyt magába fojtotta. Valami nagyszerű, jóleső érzés hatalmaskodott el benne és aztán egyszerre felrándult, az ajkába harapott, de fogai közül vékony sziszegés tört elő, valami forróságot érzett. Aztán ólmos fáradtság vett erőt rajta, még érezte, hogy a férfi leválik, aztán mély álomba sülyedt, elaludt.

Reggel, amint kinyitá a szemeit könnyűnek, kipihentnek érezte magát, de amint megmozdult, hogy fölkeljen, ott lent az ölénél hasogató fájdalmat érzett. Ijedten figyelte magát és lassan mozogni próbált és lassan elmaradozott a fájdalom. Lizaveta sietve felöltözött és az apjához sietett.

— Apám hol van az ellenőr ur?

— Az ellenőr ur? Gyermekeim, ő már hajnalban tovább utazott.

A szó elhangzott és csönd támadt. A nyitott ablakon át bemosolygott a nyári napsugár és halk, szerelmes dalt csicseregtek be a madarak. Lizaveta fénytelen szemekkel nézett ki, arca vértelen, sápadt lett. Egy darabig ott állt mozdulatlanul, aztán szó nélkül megfordult, kiment a kertbe és leült a kispadra. Az agya nem működött, sokáig ült ottan tompán, érzéketlenül, míg egyszerre megérett a könnyáradat. Zokogni kezdett, tizenhét évének minden fájdalmát kiöntötte könnyein keresztül és egy gondolata támadt, mely furcsának és kivihetetlennek tűnt fel előtte és mégis érezte, hogy muszáj megtennie.

Be kell menjen a városba azután a férfi után. Hogy honnan támadt, hogy támadt ez a gondolat, azt nem tudta, csak itt volt és parancsolt neki. Kell! Mert a férfi nélkül nem bír élni, ez nem élet így nélküle és ő elrabolta tőle leányságát. Hát lehet csak így búcsú nélkül otthagyni, hát vége azoknak a gyönyörű csókos gyö-

nyöröknek? Hát miért hagyta? Miért gyújtotta fel benne a tüzet? Nem, ennek nem lehet csak így egyszerre vége. Ő utána megy, beszél vele, kéri fogja és ő vissza fog jönni. Elébe fogja vinni a lelkét és megmondja neki, hogy nélküle nem tud élni, hogy jöjjön vissza és szeresse őt. Aztán visszajönnek és boldogok lesznek. Napsütötte mezőkön fognak játszani.

A virágai között, a kis padon pergett le minden az agyában. De nem várt, mindjárt az apja elé állt és megmondta neki, hogy be akar menni a városba. Az öreg csodálkozott, de csupán csak azt kérdezte meg:

— Mikor jössz vissza?

Erre Lizaveta még nem gondolt. Hogy mikor jön vissza? Kisvártatva válaszolt.

— Még ma!

És felült a következő személyvonatra.

*

Amint a vonatról szállt, megsédült az emberforgatagból, a tömegből, amely a pályaudvaron fogadta, ilyent ő még sohasem látott. De nem ért rá gondolkodni, mert a tömeg kisodorta az uccára. Ott kint meghökkent, egy fába meg kellett fogózkodnia. Erősen szédült, az ucca le-fel hullámozott előtte, zaj, kiabálás úgy hatott csendhez szokott dobhártyáira, mintha egy kalapáccsal döngöznék. Villamosok, autók, emberek, zaj, kiabálás és Lizaveta nem mert elindulni. Nagyon gyengének, végtelenül bágyadtnak érezte magát. A torkában megakadt valami, nagyon nehezen lélegzett. Lizaveta ott állt tétovázva, önkéntelenül föltűnt előtte az otthoni csend, de eszébe jutott a férfi, és elindult. Ebben a pillanatban a kocsiuton valami tumultus támadt és Lizaveta ijedten nézett szét, nagyon egyedül érezte magát ebben a forgatagban. Nem, ő ezt a zajt sohasem szokná meg. A természete, az egész lényé tiltakozott ellene. És a boldogsága?... Hiába! Az otthoni csend, a nyugalom. A kis kert, a pad. Neki nyugalom kell.

És tétovázó járassal gyorsan visszaledült.

*

Ismét odahaza volt. Az apja csodálkozott, de nem kérdezett semmit. Örömteljesen, jóságosan simogatta fejét és csókolt a homlokát.

Az pedig kiment a kertbe, a virágai közé, leült a kis padra. Nyár volt. Csend volt, édes, zsidbasztó nyugalom. Lizaveta körül illatozott a sok virág.

Ebben a pillanatban keresztül robogott az állomáson a gyorsvonat, Lizaveta hirtelen felriadt. Valami eszébe jutott, de ahogy elült annak zaja, ismét visszahanyatlott és szeméből kibugyant két könnycsepp mely végigszaladt rózsás, fehér arcán.

De aztán mélyen szivta be virágainak édes illatát. Ismét csend volt és ő megnyugodva támaszkodott a nagy akáchoz.

A ház felől öreg, jóságos apjának hangja szólalt meg:

— Lizaveta, kis lányom mi van az ebéddel?

Előzetes jelentés

legközelebbi regényeinkről:

Tantalus kisasszony

eredeti francia fordítás, egy párisi művésznő lesbikus szerelméről.

A fehér cár katonája

északi mese egy szép orosz kémnőről. Irta: „Orest”. Megrázó őszinteséggel mondja el szerző ebben a regényében a mérhetetlen szerelem életét.

Bányai Magda & Co.

Győry Endre pompás kis regénye, a mai modern lányokról. Győry Endre talán egyetlen írásában sem jellemezte oly élethűen a mai élni akaró társasági lányokat, mint ebben a regényében.

A mélység felé

Győry Endrénak nagyszabású regénye, mely a garconéletet élő lányok felfogását világítja meg. Győry Endrénak, akinek KAPU ELŐTT c. mult évben megjelent regénye általános feltűnést keltett, ez a regénye is nagy sikerre tarthat számot.

Pásztoróra

— Olasz novella. — Fordította: RÉZ-PÁL. —

Aranyfényű, csöpp, szerelmes lények, táncos csillagok, nevető lidérc-lángok, a nyárvég forró, buja tűzének elszabadult szikrái, csudás, meleg éjjeli farsang keringő, csillogó confettije. Teleszórva velük az illatoktól bódult, sötétlők augusztusi éjszaka.

Ultramarin selyemlepelbe burkolódzott a kert, úgy alszik. Kényes és magas pálmák és szétomló pandanusok mozdulatlan álomban álmognak, sokujjú legyezőkezeik, finoman fodros szárnyaik lassan suhognak, této váznak a sötét magasban. Vörös és lila virágfürtökkel terhes bokrok borzasan hullámszanak, magas selyemfüvet simogat csendes kézzel az éjjeli szél és virágszirmok hamvaznak a fehérüstökű fákról. Ezüsthargon zeng ezernyi apró, zöldruhás éjjeli énekes és álmodó madárhang csicsereg, — nesztelenül járja táncát a fénybogarak népe.

Sápadtan fehérlik a kék homályba a palazzo márványfala. Elmosódott formájú oszlopok, sötét ívek alatt. Fenn a keskeny, sűrűn oszlopos erkélyen egyetlen halványsárga fényugár. A mélységes kék sötétségbe egyetlen vékony aranyívil hasít bele a csucos, keskeny ablakfüggöny ráncai közül... A gyöngy derengés ott fenn vérpiros rózsák sulyos tömegét világítja meg, amint sűrűn előntik az erkély két lekönyült fejű, koronás cimertartó griffjét, tulcsordulnak a korláton és husszu uszályban csüngnek alá az oszlopokról. És teleszórva a rózsaszály a Szentjános bogarak röp-ködő, mászkáló csillagseregeivel, olyan, mint pogány istenek aranyhimes biborköntőse, kiterítve ott az erkélyen. Halkan leng a szél szavára és a csillámló fénybogarak bódultan rajzanak a méregédes, fullasztó illatban és a vörös rozsaszirmok, mint nagy vércsöppek, hullanak.

— Beppo!

Halk sugás... hol?... merre?... álmukban kéjesen sóhajtának a pálmák és a lilavirágos bokrok... Lenn, az erkély alatt, az oszlopok sötétjében megriadva rebbenek szét az aranybogarak, ijedten keringő csomókban szállonganak szerte... Az oszlopos ívek alatt mozdul valami, mintha a fekete sötétség egy darabja elvált volna és lappangva jön-

ne előre. Lopott árny, vékonylábu, lengő köpenyes alak, fején hegyes csuklya. Mintha nem is ember volna, hanem furcsa, nagy csucosfejű, ráncokba tőrődő, lengő, üres testű csoda billegne póznalábakon az oszlopok alól.

— Beppo!

— Qui sono...

A lilavirágos bokrok sötétje is moccan, rebbenek az aranybogarak, két köpönyeges árny jön nyulós, lapult mozgással... A három csucosfejű, alakiatlan, fekete ember összebuvík, egybeolvad. Most már egyetlen nagy, sötét csuda lett belőlük, három hegyes fejjel...

— Fent van, signore!

— Láttátok?

— Igen. Több, mint egy órája jött...

Fojtott káromkodás, a Szent Szület átkozza...

— Jött, signore és halkan füttyentett. Fent az erkélyablakban mécs gyúlt ki, kicsit kinyitott, egy nő hajolt ki. Szőke volt, himes és csipkés főkötőben, — a feleséged volt, signore...

— Halgass...

— És a rózsák közül lehullt egy kötélhágcsó...

Csönd, a rekedt sugdosás hallgat, cirpel és zümmög az egész kert, aztán megint sug a három hegyes fejű fekete csuda:

— Jó! Hát ahogy mondtam! Husz ducato helyett harmincat kaptok! Ha lejön, rá! Beppo! Mi?

— Megbizhatsz, signore, ismered a munkámat...

— Vigyázni, nagyon erős! Hátulról és gyorsan! Semmi zaj!

Eltűnik, beleolvad a háromfejű fekete csuda az oszlopok allati sötétjébe. Zeng az ezüstös éji muzsika, a selyemfü birodalma zenés ünnepe ül, táncolva sűrű szerte az aranybogarak serege. Forró nyári nász, forró nyári szerelem... Nyüzsgő csillagosztoruban táncolják körül a vörös rózsaleples erkélyt, ahonnan a vékony fényugár szur bele a sötétlők éjszakába. A vörös rózsátömegben nagy udvari tánc van, ott az udvara az aranybogarak királynőjének, ott kavargó, hemzseg és felhőzik káprázatos, gyönyörűséges felvonu-

lásban, táncos menetben, a szerelmes csillagok ezernyi raja. Bujkálnak a selyempiros kelyhekben, kergetőznek a hulló szirmokkal, szétáradnak a levegőben, mint görög tűzijáték millió szikrái, meg megint összefutnak sűrű villódzó csomókba a bódult tikkadt illatágyba, a vörös rózsátömegbe és egymáson mászkálva, szállongva, bujkálva és tündöklőve szeretkeznek.

Megrebben a mozdulatlan fényugár az ablakban. Meglebben a nehéz, rojtos függöny, halk csikorgással nyílik a világos tőveg.

Szétszökik az ezernyi aranybogarak táncos udvara, zavart csoportokba szórva geringenek a rózsás erkély körül. Elsötétült a vékony fényugár, feketén mozog előtte egy alak, aztán ismét felpillant a fény és rezeg féltében. Már a kötélhágcsón áll az éjjeli látogató, derékig a rózsákban, mintha derékig piros vérben állna, karcsun nyújtja el derekát, ahogy felnyújtózik az erkély szélére. Lebbenő csipkés fehér főkötős női fej hajlik utána, finom fényvonallal rajzolja körül profilját a mécs, kétfelül arca mellett hosszú, tömött szőke hajfonat lóg le, bele a rózsákba, aranykorbács virágverbe mártva... Erős, tépő ölelés... az a két fej ott fenn a piros virághalmazban, sápadt sárga világban a fehér csipkefőkötő és a tollas barretto... és körül táncolják sűrűn az aranybogarak... és körül néma, kék sötétség.

Gyors fogásokkal ereszkedik le a hágcsón, könnyű szökés, lent van... A hágcsó fölsiklik... a fehér csipkés fej még egyszer kihajlik, aztán eltűnik és elhal a vékony fényugár is, most már minden sötét és minden hallgatag.

Néhány lépést tesz, leveszi fejéről a struccollas bársony-süveget, nagyot sóhajt, felneáz a levegőbe, erőset nyújtózik, odakap a keringő csillagok után... És hirtelen vad roham... egyetlen zuhanással a földön henterég egy fekete, nagy gombolyag, néhány lábdobbanás, rugás, hörgő marakodás, csapkodások, egy elfulladt, elrekedt rémordítás — és halálos csend.

A földön fekszik... a két fekete csuklyás ráhajol, ijesztően lebben a nagy köpönyegük, mint két dögmadar...

— Finita...

Az oszlopok alatt áll a harmadik fekete csuklyás, mozdulatlanul, beburkolódzva nézte... most közelebb jön...

— Eccolo, signore!

— Ő is lehajol, hallgatódzik... igen, kész! Cipője hosszú orrával meglökdösi a hullát, nem mozdul... valami csendes, mekegős nevetés hallik ki a fekete csuklya alól... és leköpi a holtat.

— Va bene, Beppo! — és odahajít egy kis selyemzacskót, a másik elkapja, megcsörren a kezében.

— Grazia, signore... és ha más-

kor is van számomra munkád... a Bertini korcsmában...

Minden sötét és minden hallgat. Álmodva sugnak a pálmák és virágterhes bokrok. Az aranybogarak röpökde, suhanva, vibráló lidércfénnyel keringenek a földön fekvő fekete test felett. Kettő odatelepedett a fejére, a homlokára, a két tündöklő aranypontocska közeledik egymáshoz, egybeolvad... ott szeretnek... forró nyári szerelem...

— És szerettelek! Olyan lettem, mint a mesék királyfia, ki meglátta Világszépét!

Lassan, gyöngéden átölelte Esztert, gyermekesen, mesetónusban duruzsolt, keze elkalandozott a lány domboru csipőjén, a keskeny combösszeforradáson...

— És azóta hegyoldalon, völgy tövében, nagy sikrágon, meredeken egyre hajítja a szerelme. Világ híres Világszépe.

Eszter, mintha a mesében élne, folytatta és még forróban odafeszült a fiuhoz:

— S hogy örök legyen boldogságunk, hozd el nekem a mesebeli tündérkertből a gránátalma daloló fürtjeit!

László szenvedélyesen hajlította a lányt háttal a fünek.

— Add a tested! Add a két forró combod fürtjét... Felkeressük azt a kertet, ahol dalol a levegő! Elhozom a gránátalmát... Nyujtsd ki csipőd, feszülj belém, táruljon két lábad, mint egy szőke kapu, oh az arany-színű kapu!...

— S egyszerre majd zene hallik, ötven gránát más-más hangja, mind-egyik más énekkel, szívetnyitó, szép zenével...

— Eszter, te...

Lassan átölelte.

— Hagyjuk ezt a mesejátékot...

Föléje hajolt.

— Szébb a való! A szeretkező, a kéjes való!

— Bizony szébb véled, az izmos karjaid között! Hiszen a te tested a tökéletesség! Remegek, ha érzem!

— Engedd!

— Engedem! Nézd, a testem, mint kíván téged! Nézd, a kebleim milyen kemények! Fogd őket, szorítsd meg őket, hogy fájjanak, nem bánom. És ha mindjárt kipattanának a bimbóim! Egészen keményen szorítsd őket, ahogy csak tudod. És simogass! És csipj és tépd a testemet...

— Feküdj egyenesebben! Csinálj egy hidat, hogy elterüljek rajta. És fodd körül csipőimen a combjaidat és szorítsd őket össze, mint a vas-kapocs. Légy eszelős és harapj a vállamba! És lihegjél, hogy érezzem tüzes leheletedet a mellemen.

Hebegve, mohón szerették egymást.

B. K.

Aranyszínű, szőke hajad

— Eredeti kézirat. —

Eszter nekidőlt egy akácfának és lehunytá mindkét szemét. Fialat keblei lágyan dudorodtak elő, szép virágok látszottak körülötte és a gerlicének a szava hallatszott.

László nesztelenül, lassan jött, úgy látszik tudta, hogy Eszter egyedül van. Észrevétlenül megállt a csinos leány mögött s a vele hozott, nagy csomó ibolyát lassan hinteni kezdte az álmodozó leányra. Az ibolyák ráhulltak az aranszínű, szőke hajára, a fehér vállaira, egyik másik meg belehullt a két kebel közé, le a bugyiig.

A leány szótlanul, szerelmesen tekintett a fiura. László remegett a vágytól, amit a leánytest közeli melege felgerjesztett benne.

— Szívem!

Eszter felvett egy-kettőt az ölébe hullott virágokból. Combjai reszektek...

— Ilyennel volt tele a kis kosaram, meg ibolyát viseltem, a hajamban, amikor megismertelek.

— Ma egy éve, hogy lecsókoltam azt az ibolyát aranszínű, szőke hajadból. Ma egy éve, — lihegte a fiu.

— Ugy féltem, hogy megfélekedzel róla.

— Bizony meg is feledkeztem. Csak az uton jutott az eszembe, ahogy ellovagoltam a fa alatt, ahol először találkoztunk.

— Igazán? — kérdezte Eszter elszomorodva

— Hogy gondolhatod? Hiszen téged kerestelek mindig! S úgy éreztem azon az órán, mintha két álomlény bolyongott volna eddig, míg nem egymásra lették tüzelő testtel, összefonódó tapadásba. Kellett, hogy egymásra leljenek...

— Te, meg én! — sugta a lány. Engedte, hogy a fiu kis kebleit fog-

dossa. Oly jól esett meztelen, forró husának a fiu keze.

— Hiszen téged szeretlek mindig! Azonnal rád is ismertem, amikor először megláttalak. A te arcod kísértett addig is szerelmes álmaimban, csak hogy szebb voltál, mint az álmod! A te szűz testedet vártam! A te testedhez imádkoztam gyermekségem óta. A te aranszínű, szőke hajadat simogattam álmodban... Nem, Eszter, nem feledkeztem meg s nem is fogok soha!

— Emlékszel, a tilosban jártam az ibolyákért? A legszebbek ott nyílnak a magas hegyekben.

— Hogy kifáradtál! Elfogott az álom a hegy alján!

— A te tapogató kezéd keltett fel. Ott pihent a combjaimon, amelyen fel volt lebbentve a szoknya. Ugy szégyeltem magamat... És te...

— És én lekapcsoltam a kis bugyidat, szabadddá tettem az utat édenedhez és te... te... akkor...

— Mosolyognom kell mindig, ha eszembe jut... Védekeztem...

— És én megcsókoltalak. Egyszer, mégegyszer... És azóta álmodban sincs nyugtom. S ahogy jártam, ahogy keltem, mindenfelé azt kérdeztem: reám gondol? Kérdeztem a liliomot. Fehér szíve úgy megdobbant... Fehér háznak ablakában, fehér lánynak ajkáról édes, fájó sóhaj hangzik... És ahogy a sóhaj lebben, egy név száll a titkos éjbe... Az én nevem!

— Ugy volt, ugy volt!... Ugy éreztem, hogy két szempár rátapad megmeztelenített testemre a mindenségből! A te szemed... Letéptem az akáclombot s azt kérdeztem: szeret, vagy sem? Azt felelte, hogy nem szeret... Kinevettem! Jött a tavasz, daru, fecske ablakomnál az regélte: „tavasszal mindenki szeret!”

RITTA, A HOTEL-EGÉR

— Lapunk számára írta: „Csöppike”. —

I.

Jean kinyitotta az ajtót és feszülten várt. Gizella hirtelen belépett. Nagy köpeny volt rajta, amely a sarkáig eltakarta.

— Itt van?

— Hogyne. Hiszen megígérte, hogy jön! — szólt a férfi és kéjesen magába szívtá a nőtest ingerlő illatát.

— Nem ígértem, csak azt mondtam, ha lehet, jövök. Nem akartam becsapni... Azért jöttem, hogy megmondjam, hogy nem vacsorázunk együtt.

— Miért, az ura gyanakszik?

— Nem, ő már alszik. Mire gyanakodnék? Ebben csak nincs illetlenség?

— Én úgy gondoltam...

— Na látja, ma így gondolta. Hát megyek.

— De nem, nem, én nem úgy gondoltam. Csak vicceltem. Üljön le, talatozás közben majd elcsevegünk... Hogy is tetszett mondani?... Utána majd szívélyesen elköszöntünk.

Megragadta a nő kezét és vadul csókolni kezdte. Gizella diadalmasan nézte a kezét csókoló férfit.

— Milyen édesen pici... Milyen izgató illata van...

— De kérem... — mondta Gizella szendén.

— Megbántottam?

— Nem tudom... én nem szoktam meg ezt a hangot. Elvonulva élek vidéken az urammal, aki egyszerű, józan, száraz üzletember... És most visszaél a helyzettel... Hát ezt érdekeltem én?...

— Én visszaélek a helyzettel?

— Illetlenség ugye, hogy éjnek éjszakáján meglátogatok egy fiatalembert. Én igazán nem is tudom, mi illik és mi nem. Zárdában neveltek. Illetlen dolgokról sohase hallottam, ezért nem is tudom, hogy mit szabad és mit nem. De úgy néz rám, mint ahogyan ön néz rám, az biztosan nem illik...

Szemérmesen lesütött szemmel folytatja:

— Ne tessék mindig így nézni... Én nem vagyok olyan... Csak nem hiszi, hogy megcsálnám az uramat? Szegény jó uram! Tudom, most lemez! De azért holmi kis szajnaháti libának se tessék nézni. Azért szeretek én is művelten elcsevegni. Nem bánom, vacsorázunk kettesben. Igaz, miért ne? Nekem nincs mitől tartanom.

Sőt... ez nagyon mulatságos lehet... Legalább bizonyíthatom, hogy milyen erényes vagyok és minden csábításnak ellentálok. Magának boldogan be is bizonyítanám. Akarja?

— Akkor vesse le a köpenyét!

— Azt nem...

— Fantasztikus. Micsoda köpeny. Valóságos csuha. Igazi kényszerzubbony... mozdulni se tud benne...

— Tán nem tetszem így magának?

— Dehogy nem. De amúgy még jobban tetszene.

— Akkor nem vetem le!

A férfi kissé türelmetlen lett:

— Csak nem tetszik ebben a de-nevékosztűmben vacsorázni? A keze se látszik ki belőle... Hol van az a drága, parányi kis kacsója...

A kezét kereste.

— Hozzám ne érjen!

— Rejtelmes nő!

— Megvet?

— Szó sincs róla!

— Mert ha megvet, el is mehetek?

— Dehogy megy!

— Tetszem magának?

— Nagyon.

— Maga is nekem.

— Komolyan?

— Ezt nem kellett volna bevallanom. Illetlenség, ugye?

— Az a szép, hogy illetlenség!

— Na látja! Máskor nem teszem.

— Vesse le a csuháját.

— Nem lehet! — mondta mosolyogva Gizella.

— Lehet... majd én megmutatom.

— Ki van zárva.

— Dehogy van kizárva.

Megfogta Gizellát, de hirtelen eleresztette.

— Mi a csuda?... Hiszen a köpenye alatt nincs ruha!

Gizella mosolygott.

— Eltalálta. Mondom, nem akartam jönni. Levetkeztem. De amint a fürdőbe akarok szállni, egyszerre eszembe jut: illetlenség becsapni valakit. Hát úgy ahogyan vagyok, egészen úgy... magamra kapom a köpenyt és ide siettem.

Jean rettenetesen izgatott volt, ahogy rátekintett a szendén mosolygó Gizellára.

— De ez már sok... Mit képzel? Én fából vagyok? Hogy nincsenek idegeim?

— Talán megint valami illetlent mondtam? — kérdezte csodálkozással Gizella.

— Ugylátszik, nagysád ugrat engem?

A nő felháborodott:

— Hogy mondhat ilyet?

— Hát akkor egy-kettő, le a csuhával!

— Ha éppen muszáj... De nem maga előtt... én olyan vidéki... olyan szégyenlős vagyok.

— Tán közben kiránduljak a hegyekre?

— Milyen erőszakos!... Nem mondom, ez a férfiasság talán tetszik is nekem... De mindent a maga idején... Egyenlőre arra kérem, menjen a mellékszobába addig... Csak anynyi időt engedjen, míg a hajam rendbehozom. Ha szabad... hármát tapsolok... De csak a harmadikra jöjjön, ne előbb... Igen?

— Hát mit csináljak?... Igérem...

— Hát... tessék!

Az ajtóra mutatott. Jean kiment.

— Izgalmas asszony! — sugta magában.

II.

Gizella kinyitotta a köpenyt; fésszes fekete trikóban, fekete nesztelentalpu cipőben volt. A köpenyből betörő szerszámokat vett elő, furót, tolvajlámpát. Hirtelen az ágy alá siklott...

Jean kívülről kis vártatva beszólt:

— Tapsoljon hát!

Csend.

— Mehetek?

— Bedugta a fejét.

— Jöhetek?... Szóljon már!

Belépett, megrökönyödve megállt, nézte az üres szobát.

— Nem, mégse. Ez illetlenség! Megugrott...

Dühösen fel és alá járt és artikuláns szavakkal szitkozódott.

— Most vacsorázhatok egyesben. Azt nem!

Felkapta a felöltőjét, kalapját, leoltotta a villanyt és kiment. A teljes sötétségben egy kis fénysáv bujt elő az ágy alól, gazdája láthatatlan és a fény Jean fiókja felé tart; a szerszám csikorog, a fiók feszül, végre enged. Ebben a pillanatban kívülről hangok hallatszottak. Gizella felkapta a lámpát, a fény másfelé fordult, és eltűnt az ágy alatt, végre kialudt. Sötét volt.

Jean belépett, felgyújtotta a villanyt, még mindig szitkozódott, kalapját lecsapta. Levette a szmokingját, nyakkendőjét. Amikor megpillant

tolta a feltört fiókot, meglepve felordított, keresett, nézett, a földön meglátott egy furót, egyszerre mindent megértett, a csengőhöz lépett, de ebben a pillanatban Gizella siránkozó hangja hallatszott, mintha a föld alól jönne:

— Az istenért, ne!

Jean rémülten megfordult:

— Ki az? Mi az?

— Én vagyok, Gizella!

— Gizella? Hol van?

Kidugta a fejét.

— Az ágy alatt!

A férfi meglepetve hozzáugrott.

— Mit keres maga az ágy alatt? Már értem... A tolvajok betörték, maga megijedt és az ágy alá bujt.

— Szeretném, ha ezt hinné. De ha előbujok, a kosztümöm ugyanis mindent elárul... Essünk hát túl rajta!

Elő akart bujni.

— Szabad segítenem?

— Felesleges... Már megszoktam! — mondta cinikusan és előrepatlant.

— Egy hotel-egér, egy betörő! — kiáltotta rémülten Jean.

— Megcsiptek!

— Maga betört hozzám...

— Szolgálatjára...

— Igen... ez a látogatás...

— Csak ürügy volt... terepszemle...

— És a sok szenteskedés! — A férfi utánozta: — „Én nem vagyok olyan... ez illetlenség“... Gyalázatos trükk az egész!

— Kipróbált fogás.

— Kedves. Maga ugyan elbánt velem... Most már értem ezt a szemérmes csuhát... Na kis egér, ezuttal maga...

A csengőhöz lépett. A leány esedezni kezdett:

— Ne csöngessen... esedezem...

Jean megállt.

— Igaza van. Okosabbat is csinálhatok. Maga vacsorára ígérkezett hozzám, a vendégem... Vacsorázunk... Az angyalát, jól megráfált! Járta velem a bolondját!

Utánozta:

„Maga tetszik nekem... Csak úgy ahogy vagyok, egészen úgy... magamra kaptam köpenyemet!“... De a teremtsél, most aztán rajtam a sor. Én nem vagyok fából, megmondtam... Na gyereünk...

Gizella a jobboldali ajtóhoz futott, Jean megelőzte, bezárta az ajtót és a kulcsot zsebreavágta.

— Csak nem akar meglógni... „Ez illetlenség volna“... Maga kur-

tára szabja ezt a megtisztelő látogatást... Itt az asztal, lássunk a szupéhez.

— Nem vagyok éhes!

— De én az vagyok!

Letültek.

— Nem is szomjas?

— De igen... ég a torkom!

Jean töltött neki. Ivott.

— Még egy pohárral!

— Izlik?

— Remek!

— Az életben is Gizella a neve?

— Nem. Csak ma... Ez olyan finoman hangzik... Ritta a becsületes nevem.

— Kedves. És szereti a mester-ségét?

— Élni csak kell...

— Aki olyan szép, mint maga, másból is élhet.

Ritta felháborodott.

A testemből, mi? A szépségemből? Szép kis erkölcsi felfogás!

— Na, ami nagysád erkölcsi felfogását illeti... Isten bizony, kedves. Mondja, sok kalandja volt már az életben.

Eltüntető mozdulatot tett kezével.

— Hát bizony volt elég.

— Szerelmi kaland?

— Azt nem! Nem vagyok én olyan könnyű dió!

— Tán azt akarja mondani, hogy még érintetlen? — kérdezte gunyosan a férfi.

— Higye, ahogy jól esik.

— Jó kis barátnő válnék magából!

— Gondolja?

— Minden esetre... megpróbálom.

— Tessék, már kezd!

— Megbocsát, de ha már ilyen szépen együtt vagyunk.

— Sejtettem mindjárt...

— Hát ha sejtette...

At akarta ölelni.

— Csöngessen kérem!

— Minek?

— Jelentsen fel... Ez becsületesebb dolog...

— Becsületesebb? Ejnye, de rá-tartós... Még visszautasít... Hát any-nyira irtózik tőlem?...

— Azt nem mondtam... De csak így, az első szóra odadobni magam, ennél igazán különb vagyok. Nem uri dolog azt mondani egy nőnek: „Vagy én, vagy a rendőrség!“ Nem szeretem, ha zsarolnak. Már válasz-

tottam is... Hívja a rendőrséget... Csöngessen, kérem.

Jean zavarba jött.

— Most mit tegyek? A dolog nem olyan egyszerű!

Kopogtak.

III.

— Ki az?

— Szíveskedjék kinyitni. Rendőrségi detektiv vagyok!

Ritta Jeanba kapaszkodott.

— Detektiv! Elvesztem! Mentsen meg!

— Nem fog arra kérni, hogy csöngessem?

— Ugyis tudom, hogy nem tenné.

— Nyissa ki! — szólt a detektiv.

— Nem lehet. Nem vagyok egyedül...

— Az mindegy. Az ön érdekében járok itt... Tessék kinyitni...

— Ne hagyja... Ne engedje... Még sohase voltam a hüvösön.

— Ne féljen, most se lesz.

Az ágyhoz lépett, felhajtotta a takarót.

— Gyorsan, bujjon az ágyba!

Ritta egy ugrással az ágyba pattant. Jean betakarta és ajtót nyitott.

— Ezer bocsánat, hogy éjjel így felzavartam. De a hivatalos kötelesség...

— Hát bizony kissé megzavart és főképpen nagyon ráijesztett arra a hölgyre, akivel együtt vacsoráztam. Férjes asszony, nem akarta, hogy ráismerjenek, lefeküdt az ágyba.

— Értem. De sajnos, mi nem igen válogathatunk az eszközökben. Most is kénytelen vagyok feltenni a kérdést, méltóztatik ismerni azt a nőt, aki Gizella Lemartier néven itt lakik a hotelben?

— Futólag... Csak úgy látásból. Talán váltottam is vele néhány szót.

— Közelebbről nem ismeri?

— Abszolút nem!

A detektiv diszkrétan az ágy felé mutatott.

— Szóval nem ő az?

— Ki van zárva. Ez a hölgy régi barátnőm.

— Akkor még csak annyit, nem surrant ide be egy köpenybe burkolt nő? Egy olyan fekete egér? Egy hotelpatkány?

— Ide? Teljesen lehetetlen, — mondta meglepetve Jean, — mi ki sem moccantunk a szobából.

IV.

A detektív távozása után Ritta felkelt.

— Ezt köszönöm. Ez szép volt. Maga mégis uri fiu! Köszönöm!

— Jó, jó, de mi lesz magával? Hallotta, mit mondott távozásnál ez az állat? Egérfogót állít fel... maga kénytelen lesz éjszaka itt hálni nálam!

— És holnap is... ezek egyre lesnek... Ebben a kosztűmben csak nem mehetek ki innen?

— Holnapra majd kieszelek valamit. Rendelünk a városban ruhát és fátýollal az arcán, az én karomon fog kilebbeni innen. Férjes asszony, nem akarja, hogy felismerjék. De egyelőre a foglyom. Kénytelen velem tölteni az éjszakát.

Utána kapott. A lány elsiklott.

— Már megint kezdi?

— Nem tehetek róla. Amikor letagadtam magát, szavamra, ez még eszembe se jutott. Nem szoktam zsarolni. De valami kis jutalom mégis csak kijár ezért...

— Nem mondom, igaza van...

— Szép, hogy belátja.

— Kérem, ahogy parancsolja!

— Szóval igen?

— Igen. De meg fogja bánni!

— Én?

— Nem lesz sok köszönet benne. Én irtózom az ilyesmitől, az ilyen paráználkodásoktól. Tartozom, hát fizetek. Késspénzület. Ez kell magának?

— Hát ami azt illeti...

— Én nagyon sajnálnám. Én sok mindent hazudtam magának, de volt egy szó, ami a szívemből jött. Hogy maga tetszik nekem. Elhiheti, most már semmi értelme a hazugságnak. Ugyse árul el, hát akkor mért rontsuk el a dolgot? Maga is, én is különbek vagyunk ennél. Nem akarja? Hát gyerünk!

Mozdulatlanul elterült az ágyon.

— Most mi leli egyszerre? Mért néz ilyen bambám?... Itt vagyok... tessék... vesse rá magát a védtelen zsákmányra... Majd becsukom a szemem... majd másra gondolok, arra... milyen más lenne mindez, ha szívből... ha megértésből jönne, ha várnánk rá, amíg nem lehet másképp... várni!... hiszen ez a szerelem!... várni a percet, az órát... Várni, újra várni. Ismerem egy fiut, az nagyon szeretett... És... ő is tetszett nekem, akárcsak maga. És ő mindig csak azt suttogta: Ritta, én várok... várok addig, míg

majd egyszer... magad mondod, hogy: gyere!...

— És mondta?

— Mondtam. Mert eljött a pillanat, hogy nem tehettem másképp. Látja, ez a fiu, ez igazán szeretett engemet.

Csönd lett. Jean elfordult, a szeme könnyes lett.

— Könnyű volt neki... ő várhattott... Láthatta magát másnap is... De én?... És hozzá most... igazat mondott?

— Higye... ne higye. Ez a maga dolga.

— És ha ez is csak mese... hogy épp bőrrel szabaduljon innen?

— Az is lehet.

— És ha egyszer elköszön innen... vissza se néz többet...

— Visszanézek.

— És hívni fog?

— Talán. Ugy érzem.

— Igazán? És ha mégse?

— Tegyen próbára... Nem jár rosszul vele...

— Kérem, ahogy parancsolja!

Kinyitotta az ajtót.

— Maga szabad! Mehet haza!

— Haza?... Most?... És az egérfogó?

— Igaz... Hát mégis csak együtt kell töltenünk az éjszakát... Ugy értem, egy szobában...

— Nyugodjék bele... Én majd a kanapén alszom...

— Szó sincs róla... Feküdjék az ágyba... a kanapé majd jó lesz nekem.

— De én azt nem engedem!

— Ragaszkodom hozzá!

— Aranyos... Van minden? Párna... takaró?

— Ez a legnagyobb gondja?... Azt hiszi, hogy őt lépésnyire maga mellett... tudok majd aludni?

— Gondoljon másra!

— Könnyű magának! Jobb, ha le sem fekszem!

Mindketten a nyitott ablakhoz léptek. Jean sóhajtott:

— Majd élvezem a gyönyörű éjszakát: folséges levegő... Nem is emlékszem ilyen esudás holdvilágra... Mámoritó... Nézze csak!...

— Dehogy nézem... Aludni akarok. Hogy hívják magát?

— Jean!

— Jó éjszakát, Jean!

— Jó éjszakát... Ritta!

Ritta az ágyhoz lép, leül, hosszan nézi az álmódózó Jeant, aki a holdvilágban áll az ablak mellett:

— Jean!

— Mi az?

— Szeret?

Jean a foga között sziszegte:

— Veszettül!

— Tudom. Miattam még le is tudott mondani... rólam!

— Csak ugrasson!

— Sose beszéltem ilyen komolyan. Ez volt a legszebb próba. A maga helyén kevés férfi lett volna ilyen gavallér. Nagyon köszönöm!

— Nincs mit!

— Jó éjszakát!

Ritta eltűnt a spanyolfal mögött. Egyszerre recsegés, ágyropogás, matracsuhogás hallatszotti.

— Hát ez meg már mi? Mi a csodát csinál ott?

— Föl kellett állnom az ágyra, olyan szűk itt minden. Nem húzhatom le másképp a kosztűmömet.

— Ja igen... a kosztűmjét huzza. Lesz szives sietni. Ezt már nem lehet kibírni... Hát sejtí maga mi az, ha őt lépésről hallgatja az ember, hogy maga itt vetkőzik?

Kitört.

— De most már elég... Eszembe sincs, hogy így töltssem az éjszakát... Azt aztán nem...

— Mit akar csinálni?

— Ki... Ki innen... El valahová! Felragadta a felöltőjét, magára akarta kapni.

Ritta az ágy függönyét széthúzta, a fejét, amint az ágyon állt a magasban, kidugta és kíváncsian, mosolyogva nézte Jeant.

Egyszerre gyöngéden megszólalt: — Jean!

— Mit akar? — kérdé vadul a fiu.

— Gyere!

Jean boldogan felordított, lecsapta felöltőjét és az ágy felé rohant.

— Vége. —

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

BUTKOVITS LÁSZLÓ (Kosice). Sajnos nem vált be. Még csak biztatni sem merjük az írásra.

Pályázat!

Lapunk kiadóhivatala e heti számunktól kezdve novellapályázatot hirdet három havi időtartamra. A novellapályázatra három díjat tűz ki. Mégpedig:

I. díj	...	1000 lei.
II. „	...	800 „
III. „	...	500 „

Lehet pályázni novellával, tárcával és elbeszélésekkel, a következő feltételek mellett:

A pályázatra szánt munkának szigorúan alkalmazkodni kell lapunk irányához. Csakis erotikus és nem humoros kéziratok jöhetnek figyelembe. Pályázni lehet eredeti, eddig sehol meg nem jelent kéziratokkal, de lehet pályázni németből, franciából, angolból vagy olaszból vett fordítással is. Ezt a körülményt mindkét esetben a kéziratban a beküldőnek fel kell tüntetni.

Csak tiszta, olvasható, lehetőleg géppel írt kéziratok lesznek felülbírálvá. A papirosnak csak egyik oldalára szabad írni, a másik oldal üresen hagyandó.

Lehet pályázni jelige alatt is, de a kiadóhivatalnak a pályázó pontos nevét és címét feltétlenül tudni kell.

Egy és ugyanazon személy több kézirattal is részt vehet a pályázaton, de mindegyik kézirat alá más-más jelige irandó. A pályamunka 2 oldaltól 6-8 oldal terjedelmű is lehet, ha azonban a pályamunka jó és minden bírálatot megbír, úgy a hosszúság nem mérvadó.

Három hónap múlva hivatalos zsűri ül össze, aki a beérkezett és leköszölt munkákat felülbírálja és a díjakat az illetőnek készpénzben kiutalja.

Amennyiben a pályázatra regénynek beillő, hosszabb lélekzetű munka érkezne be, úgy joga van a kiadóhivatalnak a szerzőtől megvásárolni és a lapban közölni.

A RÓKA !

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Bogos János

Lakatos, vízvezetéki- és csatornázási
szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új
valamint javítási munkákat a leg-
olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárváros, Buziási ut 1.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
káv **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25.
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18.
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Fratii Györfly Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect“

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
téz és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg-
bizásokat —
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt

PINKERTON BOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A legegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio“

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II, Str. 3 Auguszt (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Bármilyen kofta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszep-
tikus kátrányszappannal, manikűr, ondolálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként

elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrányszappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolettsugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után